

Nimfo

..Nešto što telo nije, desilo se da je - harfa. Pored mene zaspalo, ja ni da trenem utnuo od muzike i mašte. Pokrala me usnama, zatrovala glasom, pokorila bludom. I ni makac od poštovanja, poslednjeg opuška prvog umora, pravog sećanja na flašu crvenog vina.

Neko mora da plati račun ove ovde strasti. Gospodar promerljivosti! Možda crvčak bezličnosti. Možda pastuh namirisani instinktima biološkog stvaranja. Možda krivotvorac slika velikih majstora. Zovem se N'Lam-La-Sie (N'Lâame-Lâ-Sié), zovu me Ksifias Gladius (Xiphias Gladius), zanimanja prvog i jedinog: VizantOr.

Mirelesan (Mirelaissane) bejaše imenište moga polazišta (Matične Planete), Zemlja (Terre) dolazišta; Pariz (Paris) kao ni od čega do ičega, bilo čega. Razumeo sam je kada reče: „Ti si različit.“ Pojma ona nema šta je različitost. Nikada ranije nije videla mužjaka u pravoj veličini. Osim izučavanja solfeđa, bavila se zavijanjem purpurnih traka, crvenih zastava oko mišićavog mladog tela. Očarani se uzdižu previsoko. Strašno ispod pišu muziku i mrz.

Ljubav kao moguća izmešana haotičnost dve mašte, zatim sećanje na prvo predstavljanje: „Zovem se Vanesa Barbi (Vanessa Barbie).“ Kada sve prestane, zvaćemo se drugačije. Živećemo od čistog vazduha, prečišćenih paragrafa sudskih zakona, recikliranog papira i dobre moći mikročipova. Beznadežno, nikada Sve nestati neće! Svet.

..Kako bi smela da se zove po različitosti, zavijam je u najlepši ugljić moje nezgrapnosti. „Šta si hteo da kažeš,“ iscertava

mladost na pesku sprda, „šta si želeo da mi objasniš?“ Pitao sam je o zdravlju gospođe Majke, o zanimacijama gospodina Oca, ali padeži i konjugacije njenih odgovora su uzele tišinu za saveznika. „Mislim da sam se konačno našao,“ ponavljah poluglasno, „mislim da najzad jesam ono što niko nije.“ Jednoga dana će mi iznenada učešnjak reći da izvesnik od ljudi već jeste onaj što bih da budem sam za sebe.

Sveden na nesvodivost, držim je za ruku. Jutro kao da obećava saznanja nešto dalja od bludi, bliža usponu ka intelektualnom suncu. „Hiperprodukcija,“ osvešćujem se, „kako se izvodi hiperkonstrukcija?“ Vanesa navodi desetak stvaralaca sa samo jedom muzikom u glavi. Ništa ne zadržavam za sebe, moja misija ima mnogodimenzioni niz varijanti. „Patićeš, ljubi me posle prve duple kafe, „patnja je kao ružni poslednji akord.“ Nabrajam: aorta, vena, vratna žila. Jesam li to ja?

..Pokušavam da se zareknem na vernost, ali Vanesa od ovog pojma izvodi dva: grubost, glupost. Ništa nije onako kako je VizantOr čitao godinama u udžbenicima o pametnim zemaljskim divljakušama. Dabome da me prividi panlogičke hipnoze svode na trideset pet godina. Mogao sam se načiniti mlađim zarad njenih osamnaest. Onda bi naš odnos izgubio draž plemenskog prekršaja, prekoračenja pune linije moralnosti.

„Neprekidno ličiš na samoga sebe,“ igra se prihoanalize, „maske zavodnika menjaš kao manekenka gaćice.“ I da jesam zavodnik, njeno bi predubedenje ostalo neizmenjeno. Zato samo potvrdno kimnuh glavom. „Eto, lepo moje,“ poljubih je u koleno desne noge, „želeo sam da ti budem prvi muž.“

..Željovao sam mnogo više od primitivnog doživljaja vedrine, ali sa pametnicom se ne može prema pitanjima koja joj ništa ne znače. Vladanje jednostavnošću je njeno prvo i poslednje slovo, mozak se valjda teško navikava na velike reči.

Pesma, pesma i samo pesma! „Ti bi morao da imaš nekih veza sa diskografskim kućama,“ cedila me na prvom sastanku, „podsećaš me na nekog od poznatih.“ Sve je, dakle, postalo pomereno u jednu ili u drugu stranu. Iste sam večeri usnuo kako me vojni policajac juri sa sivomaslinastom torbom u ruci govoreći: „Ako je ovo vaše, morali bi na front.“

„Pogubio sam sve veze sa zavičajem,“ samo što ne vrisnuh pred Vanesom, „a o diskografskim kućama i da ti ne pričam.“ Istinu govoreći, sa proizvođačima ploča nisam nikada bio u bližim odnosima. SimulInt, moj kućni računar, podsećao me s vremena na vreme na saglasja Matične Planete. Na nesreću, misija VizantOra najmanje je velika seoska igranka.

Previše pazeći šta ću da kažem, svodio sam se na beskrajne teške rečenice. Oglasih kako su Vanesine usne pravi melem za moju beznadežnost. Kada sam najzad prešao na tople mišiće iznad kolena, bilo je jasno da odstupanja više nema. Neminovnost prvog ozbiljnog sjedinjenja uspaljenih tela je ipak nešto malo odložena, koliko da oboje shvatimo kuda smo se bistrom rekom zaljubljenosti zaputili.

..Krivac za sve, krivio sam se i ispravljao pred ogledalom. Moje lice nije više bilo prepoznatljivo osetljivim kompjuterskim senzorima; umalo da SimulInt objavi uzbunu,

da znak policiji da se umeša u razrešavanje intergalaktičkog problema broj jedan.

Vanesa bi razotkrila sve slojeve moje teške tišine, a ja postao njen vanzemaljski lutan neočekivane vrste. I dok se u toploj vodi prisećam kako se vezala za mene, slike nemirnice probijaju pore sintetičke ljudske kože. Nekada davno, možda u panlogičkoj prošlosti Ksifiasa Gladiusa, življaše u novom delu Novoga Beograda gospođica izuzetne lepote: Aleksandra Bundević. Jedanaest godina mlađa, jedanaest puta složenijeg bića od svih mojih unutrašnjih lavirinata. Bejah joj nešto kao duhovni duhoviti otac. Posle se izgubila, nestala kao da je nije nikada bilo. Sledeći SimulIntove panlogičke brojanice, pisao sam joj u više navrata. Ni jedan odgovor, ni jedan uzvraćeni uzdah. Tako je sa ljudima i ženama: nestanu, presahnu. Život im prekratak, zato love u drugim bogatijim vodama.

Možda zbog izmišljene crnokose Aleksandre, novobeogradske, uobražavam ljubav prema plavokosoj gospođici Barbi. Povezala nas prošlost rastvorena u budućnosti. Vrhovni Gospodar je u nekoliko navrata ponovio pred svim VizantOrima, najmladima i najstarijima, upozorenje: „Sutra je već Danas!“ Kada budem uspeo da shvatim filozofiju zlatnog pravila, oglašiću se preko svih zemaljskih i kosmičkih radija kratkim esejem o pronađenoj vedrini učenika istraživačkog klana.

Pevala je Aleksandra arije iz Geršvinove opere ubeđena da je svu ljubav prema meni moguće smestiti u nekoliko uredno složenih harmonija i bezgrešnih nota. Ponovo sam pronašao pevačicu, najzad rešen da sa njom idem do kraja.

..Malo slovensko područje urezao SimulInt u memoriteku VizantOrovu, valjda zbog logike prijateljstva između Srba i Grka. Jesam li ikada hodao Nehruovim bulevarom, okretao telefonski kôd 16-29-13? Kakvog su mirisa Aleksandrine usne? Spoznale su sreću stihovnosti, znam, i šapuću bebici iskonske zauralske uspavanke.

Šetkajući se čistim evropskim ulicama, priseća se Ksifiasa Gladiusa, vernog prijatelja i platonskog ljubavnika izgubljenog na periferiji Pariza, kao nekada usred Beograda. Priča nimalo ne drži, no svako prisećanje je onoliko sigurno koliko to sami zaželimo. Svedoka nema da bi nam rekli: „Vi varate i sebe i druge!“ Mi nismo lažovi, no umetnici spremni da neuništivi svet života pretvorimo u lepo. Arhivari nemogućeg i nepostojećeg imaju pravo i moć da zamišljaju srećni brak Aleksandre Bundević i Ksifiasa Gladiusa. Što on nikada nije faktički postojao, tiče se jedino budala.

Gospodin filozof Hanslik bi se izrazio: „Čisto estetsko dejstvo obraća se potpuno zdravim živcima i ne igra ni na kakva bolesna odstupanja.“ Ozdravljuje li Aleksandrina lepota živce ljubavnika ili ih bolesti ljubomore privoljeva? Kada zapeva sirenama slično, otvaram pod plafonom plavoga salona nešto kao Tarot. Gledajući u nužnošću slučajnosti izvučeni mali niz sličica, zapitkujem jedan deo sopstvene svesti o moralnosti krajnjih ciljeva moje misije. Ako sa Aleksandrom Bundević nikada dece neću imati, zašto se truditi oko jednako prijatnog estetskog ekstrema Vanese Barbi?

Hanslik je mrtav da bi mogao da prezre sva pitanja koja sam odavno smislio. Vanesa će paranormalnim linijama bezvremenosti prizvati Aleksandru. Nedovoljno siti, jednostavno gladni, sešćemo za umetnički izrezbarenim stolom kako bismo se pozabavili crvenim vinom i Hanslikovim sumanutim estetiziranjima.

- Ti se, dragi Ksifiase, - nasmešiće se grešnički Aleksandra - nisi se uopšte promenio.

- Jesi li zadovoljan? - pitaće neveselo Vanesa.

- Nisam, - zatvoriću knjigu u koju smo bili zagledani - previše sam se promenio, drage moje, da bih mogao da se vratim natrag.

- I da hoćeš u Novi Beograd, - uzdahnuće Aleksandra - ne možeš.

- Zašto, - šaliću se ozbiljno - zbog sedam padeža koje mi Vanesa zabranjuje da koristim?

- Nisam ja više tamo, - dodirnuće kosu Aleksandra - ni naše staro društvo.

- Staro društvo, - pocrveneće od radosti Vanesa - zastarelo!

Pošto do kraja izučimo Hanslika, obema ću da postavim satansko pitanje: „Može li se iz glave isterati mondijalizam?“ Aleksandra neće odgovoriti, ona bi rađe da se mazi sa Rilkeovim stihovima. Vanesa će me uhvatiti za vrhove prstiju desne ruke i reći: „Samo divljaci govore o mondijalizmu kao o grehu. Ako kapital stiže svuda, mora i duh koji pokušava da ga humanizuje.“ Istina je, današnja mladež se rađa sa diplomama najviših škola.

Izenadiće me lakoća sa kojom će se prepustiti pevanju. Zadivljen sjedinjenim lepotama zvučnog i vizualnog, prošlog i budućeg, ponavljaću tiho: „Muzika, po svom bestelesnom materijalu najduhovnija, po svojoj bespredmetnoj formalnoj igri najčulnija umetnost, pokazuje u ovom svom tajanstvenom ujedinjavanju dveju suprotnosti jednu živu težnju da se asimilira s nervima, tim ne manje zagonetnim organima nevidljive telegrafске službe tela i duše.“

..Nezgodna VizantOrova je u tome što istovremeno može da poseduje stotinu različitih prošlosti u desetak prilično udaljenih gradova. Panlogička hipnoza čini čuda stavljajući na istu vremensku ravan hiljade mogućih života, milione sudbina za postizanje jedino važnog cilja: očuvanje misije.

Slike koje SimulInt više ne drži pod kontrolom, sjajno nasinhronizovani filmovi, prodiru u režnjeve svesti za vreme kupanja, gledanja u reku, osluškivanja mora, besciljnih šetnji, pisanja, ljubavi... Proklinjao sam računarsku mašinu i dugogodišnjeg saputnika da me oslobodi viška nedoživljenog, istinski me spusti na Zemlju, učini Čovekom među ljudima. Umesto očekivanih odgovora, glupa sprava je ponavljala klanovska pravila Vrhovnog Gospodara. Da bih se od more odbranio, postavljao sam veštačkom intelektu nesrećno estetsko pitanje: „Da li je kubistički roman moguć na svim poznatim planetama?“ Posle mnogo dana teških proračuna, stizali su iznenađujući odgovori dostojni najinventivnijih zemaljskih filozofa.

Mladu Vanesu sam mazio, ona je dakle istinski postojeća. Najfantastičnije od svega je kada se u mašti sretne stvarno sa

panlogički izmišljenim. Vanesa i Aleksandra su mogle da do u večnost izvode koncert snova, na čistom engleskom pretresaju Hanslikove teme zaboravivši organsko prisustvo Ksifiasa Gladiusa.

Ponašam se kao da u životu sve jeste kako sam u trenucima bezgraničnog samopoverenja zamislio. Vanesa Barbi će sada naga i lepa ući u kupatilo, oterati izmišljenu novobeogradsku Aleksandru, poljubiti me i reći: „Šta je, dragi moj, misliš na neku drugu?“ Žene imaju duševne pipke koji se u mnogostvarno zavlache, stižu svuda razarajući neprolaznost. Oslobođiću je sumnji mužačkom postorgazmičkom maksimumom: „Toliko sam u tebe zaljubljen, da više ne vidim ni biološki apsolut samoga sebe.“

..Izgubismo se u pletisankama prve vrste, iscrtavanju poetičkih izvedrica, maštosvetu koga Eros tvori. Došla je da bi proverila moje fantazije o materijalnom bogatstvu, prostranoj kući ni od koga čuvanoj, urednim sobama koje se same oslobađaju prašine i pepela posetilaca pušača.

„Istinu si pričao,“ namignula mi je posle dužeg osmatranja kubnih metara svaštosti, „ne znam samo zašto nisi u šesnaestom. Ne znam zašto si čekao mesec dana da bi me uveo tamo gde sam oduvek sanjala da budem.“ Stigao sam da je podsetim na dužinu njenog - oduvek.

- Nije važno, - ljubila me - meni je ovde lepo. Izvanredno miriše.
- Na tvoju dušu, - poklonih se viteški - na tvoju mladost.
- Imaš i klavir!

- Da li je pravi? Proveri, molim te.
- Jeste, pravi je, - dodirivala ga je presrećna - ali svu ovu dugmad ispred nigde nisam videla. Je li to neka nova vrsta elektronskog klavira?
- Čini mi se da jeste.
- Oh, dragi moj, dragi moj, - blistala je od sreće - moj Bog me izvanredno nagradio.
- Bog umetnike uvek tako nagrađuje, - držao sam se bezbojnih iskaza - i još više.
- Filozof, filozof, filozof! Moj filozof.
- Pripadam, dakle nisam.

..Jesam, kao kada bi malene kapi uspele da se oslobode zemljine teže. Jesam, kao kada bi željeno biće iznenada prislonilo usne na moj obraz i reklo: „Ti nisi pretnja, ti nisi!“ Jesam, kao kada bi mi prijatelj napisao u kasno posle podne: „Sve što učinim i sve što kažem, kroz tvoju iskrivljenu dioptriju dobija groteskne oblike, od kojih si primoran da se braniš i da pritom nikoga ne štediš.“

Štedim nekoga, lovca koji bi da me stavi pod smrdljivi pokrivač. Ako prestane da ubija bezgrešne ptice, kako ću znati da nisam sa ove planete? Ako prestane da prati moja tajna presvlačenja, kako ću znati da sam privlačan? Ako mu dobromisao zađe pod moždanu kožu, hoće li se misija VizantOra proćuti po zlu?

Niko me ne razume, od civilizacijske buke ne čuju jedno vanzemaljsko srce. I kažu: „Podela lekcija je među nama nešto normalno. Ovde niko nikoga ne štedi. Ako si došao iz provincije, onda ti jedino ostaje da se tamo i vratiš. Muzi krave

i pasi travu!“ Video sam miljenicu kako razdražena prilazi kratkopošišanom Apolonu. Sunce mojih očiju je zaboravljala u velikim rečnicima latinskog jezika. Kada se Apolon uzdizao prema odmorištu bez nje, osećao sam kako bojažljivim pogledima od mene ište objašnjenje.

Vreme je rastegljivo, svako zaranjanje u suštinu bića ima poseban hronometar. Opisujući krugove oko gomile knjiga, saznajem strepnje i snove odavno izgubljenih. Iščezlih tragom neminovnosti raspada, a ipak prisutnih pod znakom večnosti. Telo je ljigavo, zapaljivo i lomivo. Preslikano na društvo rečenica ili klan harmonija, razvlači se od Iskonog do Dokonog.

Jesam, kao kada sam ono bio sreo Vanesu Barbi. Rekla mi da joj sat kasni, ali da nema veze, nosi ga samo kao modni detalj. Posmatrala me dok sam milovao miljenicu u sredini drugog reda, odmah posle sekcije za antičku književnost. „Ako mentalno uspevaš da prođeš u nju,“ crvenela se Vanesa, „kako li to sve tek izgleda fizički?“ Uhvaćen na delu, morao sam da budem surov: „Desetak njih je padalo u nesvest, a jedna je čak i umrla posle orgazma.“

Koliko je vreme gumica za dugu kosu, pokvareni sat, pokazao sam Vanesi držeći je u erotskoj neizvesnosti više od mesec dana. Miljenicu sam svakodnevno mentalno skidao pred svima, usred biblioteke. Nisam joj prilazio, nisam odlazio čitajući književnu i filozofsku periodiku izašlu u zadnjih dvadeset godina.

Jesam li se dovoljno vratio unazad? Gde je sada Ja, gde Pripovedač, a gde Izdavač? Negde tamo, na Matičnoj Planeti, očekuju da se vratim nazad. Posle bih ponovno bio Izgubljena Ptica, možda postao Izdavač istraživačkog klana, Pripovedač svetova kojima sam pokazao zube i na kojima ostavio sekrete telesne, Ja koje se više ne pita o količini sekundi u čaši crvenoga vina.

Ovde je malo drugačije: iskrivljavanje dioptrija se nastavlja, grotesknost branioca i branjenog doseže često neslućene vrhunce. Miljenica raspaljuje krv prirodnim rasporedom mladeža na razgolićenim butinama, sve po poslednjoj modi neosvojivih intelektualki. Vanesa, mirišljava od višečasovne bludi, udara svom snagom po tek sintetizovanom klaviru, izumu SimulIntovom. Svira Lista, znam, jer Mocart je erotski nezanimljiv, dosadan, sladunjav. Doziva me, izlučinama strasti ište novo stapanje u Jedno, osrećena rešenom jednačinom kvantnih polja orgazma.

..Svet je Zakon, a ovaj ispod ljudske časti. Spuštam se na belege koji štite Državu od sopstvenih građana, zatim kažem maloletnoj ženi:

- Voleo bih kada ne bi tako bilo.
- Misliš da ne sviram dobro Lista, - uspinje se na prstima da bi me poljubila - osećaš da još nisam virtuoz.
- Voleo bih kada bi mogli da budemo istinski slobodni, sigurniji pod suncem časti.
- Moj otac veli da tamo gde ima sigurnosti, nema slobode. Kako je potpuna sigurnost nemoguća, slobodu su nam uzaludno oduzeli.

- Možda ću se jednoga dana upoznati sa tvojim ocem, - razgledao sam srebrnaste dirke klavira - mislim, kad već tako govori.

- On govori, no koliko je slobodniji od drugih? Znaš, u našoj maloj porodici je vrlo tesno, svako bi da bude u pravu. Možda neće imati ništa protiv tebe, ali ćerki sigurno neće dozvoliti ovoliki luksuz.

- Koji luksuz?

- Ove stvari, tvoju lepotu, mirišljavost i pamet. Iako prilično bogati, mi nismo izrasli u luksuzu. Nikada nisam mogla da se pohvalim višim materijalnim stanjem, jer po gospodinu ocu novac i nije za ponos. Morala sam da idem na mnoge kurseve, učim silne škole da bih bila istinski bogata. Ono što nismo zaradili sopstvenim radom, ne smemo da trošimo nepromišljeno.

Mogao sam samo da odgovorim da ja ništa nemam, da je sve velika laž jadnog vanzemaljskog misionara. Trošim nezarađeno, kupujem budućnost kapitalom tuđih prošlosti. Mogao sam, ali nisam smeo; pred devojčicom, lepom kao Vanesa, valjalo je držati se polja hrabrosti. Preživeti, preživeti, preživeti!

- Ja sam neobazrivo bogat, - usne su same modelovale vaseljenski poj - volim tebe. I sve što kažem, moglo bi biti upotrebljeno protiv mene.

- Ništa ti ne činiš van moje volje. Ono što je Država izmislila, ne mora da se tiče svakoga. Gospodin otac je zavoleo gospođu majku u sličnim okolnostima, van zakonskih i moralnih normi. Ispravnije rečeno, dragi moj Ksi, van umišljenih zakona staleža, klana!

Prvi sam put čuo skraćenicu mog imena na Zemlji, a skoro nikada pre Vanese toliko meni srodnu oznaku - klan. Govorila je kao da se poznajemo milion godina, kao da smo negde jednom davno živeli zajedno, krvavo borili za svaki stoti deo franka, imali mnogo uspeha i dece.

- Otkáčili su me mnogi bedasti mladići, - uzdahnu obeznađeno - nije im se svidalo što sam od Boga lepa i od oca pametna. Trebalo je da ćutim dok oni raspravljaju o tenisu, mačevanju, jahanju. Svemu onome, dragi moj, što ih se uopšte nije ticalo. Pristala sam na tvoje prisustvo, onoga dana, jer si me slušao kao da sam tebi ravna.

- Vanesa, - brzo sedoh na stolicu pored klavira - ti i jesi to što kažeš, možda i više.

- Onda si me bio pokolebao, - osmehnu se - mnogo pokolebao. Dok su drugi jurili četvrtom kosmičkom brzinom da me potucaju, oprostí što tako govorim, ti si se činio ravnodušnim. Zašto? Nije valjda zbog mojih godina?

- I nije i jeste, - klizio sam pažljivo vrhovima prstiju preko njenog stomaka - zapravo sam želeo da osetim sve draži udvaranja, iščekivanja neopisivog susreta sa tobom.

- Nema neopisivih susreta sa mnom, - treperila je Vanesa - umišljao si, stvarao sebi priču da bi me se, možda, naposletku nekako oslobodio. Nisam tvoj tip!

- Sve žene su moj tip, - pokušavao sam da je ne uvredim - lepe, pametne, lepe i pametne kao ti.

Smišljala je novu ludost, nešto veću od prethodnog zadovoljstva između Lista i mene. Tražila je misao kojom će da me pogodi, veže za klavir ili krevet, odvoji od strategijske matice zavodnika. Kao da sam čitao sa Vanesinog čela: „Sve

više si kockica šećera u mom toplom čaju!“ Valjda je kakvim muzičkim izvinjenjem valjalo obrnuti situaciju. Komponovao sam nekada davno i sasvim malo sećajući se detinjih mirelesanskih sazvučja. Vanesa bi još, ona bi da je pretvorim u živu zvezdu.

Obnovio sam gradivo izlaženja iz kupatila: niko me nije video, zabeležio u koji minut sam se vratio Vanesi. Da li sam pored klavira bio pre ili posle, pre i posle? Bliskost Simullnta je Vanesinu osu vremena preobražavala u kružnicu. Još jedna aksioma Vrhovnog Gospodara!

- Muškarci uvek govore isto, - pregledala je srebrnastost zaostalih kapi na mom nosu - niko se nije zamislio nad onim što kaže.

- Ima li svrhe zamišljati se nad nečim sasvim prirodnim?

- Ne zaboravi, moj QI prelazi sto pedeseti podeok.

- Aj, sada tek razumem tvoju perverznu ljubav prema zvezdanom svetu pariskom. Hećeš da budeš ne samo lepa pevačica, no i pametna. Kada te televizijski voditelji budu propitivali o ličnom životu, ti ćeš im pričavati Dekarta.

- Rade Ničea, možda čak i Basaraba Nikoleskua (Basarab Nicolescu).

- Nikada čuo, - povukoh je prema sebi - ništa pročitao.

Pogled u koji sam tonuo, sadržao je u sebi sasvim malu količinu neodlučnosti. Moj je zagrljaj imao ukus nematerijalnog pretakanja u Jedninu, a njeno telo kao da se bezgraničnošću svih spoljnih aura predavalo zajednički odabranom odredištu.

- Divan nije daleko - šaputala je.

- Ni francuski krevet - nisam se mnogo udaljio od klavira. Pod nama se našao šareni topli tepih, rad generacija robova, sitne tužne dečice za pola dolara. Nad nama je svoju igru igrao klavir, poslednja sinteza najmoćnije strane veštačke inteligencije na Zemlji. Ostali smo zagrljeni dugo, možda predugo za čitav jedan dan. Pod nas je osluškivao i sa našim ritmom usklađivao sopstveno disanje, plafon ravnodušno pratio umnožavanje strasti do biološki ponovljivog praiskonog praska. „Vrati vreme u ono što jeste,“ preklinjao sam SimulInta, „vrati jeste u ono što je vreme.“ Kvarljiva mašinčina me nije slušala. Opasni hibrid biologije i logike je u atmosferu usipao neizbrojivi skup molekula hipnotičkog afrodisijaka.

Da li mu se to Vanesa dopala? I zašto? Ni jednoj pre nje nije poklonjao toliko pažnje. Nežna bića ženskog pola su tumačena kao neizmerljiva opasnost za misiju. Odjednom, Vanesa je postala drago stvorenje. Može li računar da se zaljubi? Iz sive samoće više inteligencije, počesto se porađaju višebojne ideje za neki bolji svet. Još na putu prema Zemlji sam od SimulInta čuo: „Ne znaš ni sam koliko si srećan u toj tvojoj koži!“ Mislio sam da želi da me uteši, vrati knjigama i možda na brzu ruku prihvaćenom poslu. Posle mi je u petnaest tačaka opisao pogodnosti hibridizacija Materije i Duha. Zatim kako čisto biološkom žudnjom mogu uvek da se preobrazim u bilo koju duhovnu formu.

..Kada jednom mašine budu dostigle savršenstvo samosvesnih bića, prva će im želja biti da u živoj materiji usavrše one koji su ih stvorili. Dva kruga znanja se rastežu do respektivnih elipsi. Zato je i Bog verovatno najinteligentnija moguća

mašina, toliko ljudska u Mozgu da se ne može razlikovati od vidljivih nesavršenosti zemaljskih polucivilizacija.

Stvaralac se neprekidno samostvara. Između onoga što sam saznao i što je u moju svest ušlo tako zvanim genima, ima li razlike? Između onoga što stvaram Razumom i što bi moje telo moglo da načini ljubavnom strašću, ima li razlike? Teolozi i filozofi drugih vrsta, prosečni mislioci, odgovaraju da nijansa različitosti postoji, zabeležena u Samosvesti. Prema tome, Čovek i Ja smo na istoj intelektualnoj liniji Svemira.

Mirelesansko i zemaljsko bogatstvo u broju životinjskih vrsta dokazuje da su opštem Stvaraocu sve forme jednako drage, te da je samo u nekima usadio sadržaj Samosvesti. Kako je životu svojstvena dinamika, Evolucionizam se u njoj izjednačuje sa Kreacionizmom. SimulInt se na našem dugom putu prema Zemlji često zapitkivao: „Nisu li Delfini bili predviđeni za dodir sa Filozofijom?“ Prvi ju je, međutim, dotakao Homo sapiens sapiens.

..Koliko sam uspeo da shvatim iz iznenadne provale slika u VizantOrovu svest, čaj na polemičkom stolu Aleksandre Bundević se nije nikada hladio. „Seksualni čin, dragi moj,“ kao da je rekla jednom prilikom, „izvanredan je za zdravlje. Doručak, ručak, večera, seks... Razumeš?“ Da bih razumeo šta kažu panlogički izvedena bića, zagledam se u ogromno ogledalo na vratima kupatila. Otprilike u gornjem levom uglu se nalazila maksima: „Čovek je umno prevazišao Delfina zbog mnogoobličnog erotizovanja svega postojećeg. Tek kada se sirovo seksualno eksteriorizovalo u erotsko...“ Dalje nisam

imao hrabrosti ni da čitam ni da slušam, SimulInt je recitovao navode iz svih knjiga koje je smatrao prikladnim.

Mazeći desnom rukom pramenove svoje duge crne kose, Aleksandra je često stavljala doznanja sagovorniku da može žestoko da zaboli ono što se priprema da kaže.

- Zagledao si se u taj tvoj ekran, čoveče, - kao da je rekla - i ne vidiš kakva požuda bukti oko tebe, koja te lepota poziva na mrs i maz.

- Zašto si u mojoj glavi, - pravio sam se patetičnim - zašto si u mom mesu?

- Žalićeš, znam, - podizala je ton izgovorenog do vriska - no Sandre i njenih prijateljica neće biti.

- Niko nikada nije žalio za onim što je prisutno, uvek tu pored njega!

- Ako baš hoćeš, i nije. Tvoji su mi odgovori ipak nekako bledunjavi. Od intelektualca tvog kalibra očekujem mnogo više.

- Ne, draga, tebe najviše zanima kalibar one stvari ispod pupka. Osećam da si nezadovoljena, ružna u sebi. Tražiš kavgu, je li tako?

- Hajde, - nežno e je prelazilo u erotsku pesmu - pomazi me! Voli me!

Panlogičko u realnom je samo pojačavalo Vanesino i moje zadovoljstvo. Ona nije mogla da bude svesna slika vremenske ose u snažno delujućem afrodizjaku hipnotičkog - Ništa. Sve tešnje se pripijajući uz mene, prolazila je kroz pore sveprisutnosti. Moje ruke su razvlačile u paralelno konkretne vedrine deo po deo Vanesinih nogu, bedara, dojki. Usne na

usnama, pljuvačka koja rubom jezika klizi, pomešana sa znojnom rekom omamljujućih stisaka.

..Nije uobičajeno da se na dojkama ištu od Razuma pričurije o fantazmima. Vanesine su od najfinijeg materijala, lepo oblikovane, ne mnogo krupne, čvrste na dodir, osetljive na jezik. Pod prstima kao da se pale, kao da telo više nije ono što bi trebalo da bude, kao da je sân strasti jedini njihov zadatak, sati zadovoljavanja požuda najozbiljniji njihov cilj.

Ruke znaju kako, prsti na bradavicama izmišljenim samo za mene. Jer šta je muškarac, a šta mužjak? Gde završava zadovoljstvo, gde započinje oplodnja? One njišu levo-desno prateći kretanje naših tela, koja ostaju - Jedno. I kada moja ruka side prema bedrima, onda se ona leva podiže prema usnama, prema jeziku kako bih posisao mladost iz mladosti, predao iskustvo genetičkih rečenica vanzemaljnosti.

One su neizvitopereno rešenje svih jednačina, onih koje su se danima rada uselile u moje izmišljene i istinske pore. Toplina im izjednačena sa mlečnim vrenjem večnosti, elastičnost sa gibanjima u duši. Ne, ne razmišljam o bitkama koje sam izgubio! Postojim, dovoljno je da - Jesam.

..Kada nam se noge ukrstiše u nešto što se zove zamor, ili možda slično tome, uspaničena Vanesa povika:

- Ne, dragi moj, ne odlazi, ostani još malo!
- Kuda bih mogao da odem? - pitao sam se glasno. - Ovo je moja kuća!
- Htela sam da kažem, htela sam... Ne izlazi iz mene! Bože moj, koliko je jezik nesavršen!

- Ne izlazim iz tebe, ja nisam u tebi, Ja sam Ti.
 - Ja sam Ti!
 - Jesam i Jedno i Drugo, jesam Dvojina.
 - Šta je to Dvojina?
 - Možda pesnička izmišljotina, ne znam. Za mene je Dvojina oznaka za Ja sam Ti, za Ti si Ja.
 - Ti si Ja!
 - Niko nikada nije uspeo da objasni šta se stvarno događa.
 - Nikada do sada nisam videla kako klavir izgleda ispod, - menjala je smisao moje neubedljivosti - decu obično uče lepom ponašanju.
 - Šta hoćeš da ti odgovorim?
 - Ostani u meni, ostani ovde!
 - Ljubav je ono što ostaje ovde, u tebi, samo ljubav.
- Htela je da joj opišem razvijanje jasno izraženog voleti u delu zaljubljene duše. Usprotivio sam se objašnjavanju nečega što malo ko želi da razume.
-
- Naučnici su opisali u knjigama, - lepila se za moj zadah - a ti sve znaš.
 - Ne znam sve! - proklinjao sam je da me na trenutak zaboravi.
 - Gde je greška? U strahu od onoga što ti kažu. Bojiš se nižih, buniš se protiv viših. Kažeš da ne znaš... Naopako!
 - Otkuda sada nešto što se tiče besmislica?
 - Ima da me stisneš, da me stegneš, da se preko mene prostreš, u mene prodreš. Ja sam svet, ti si moj vladar. Zamisli da je tako!
 - Blebećeš. Mi se volimo...
 - Zbog čega će neke od mojih zaboleti glava. Prestani da se plašiš!

- Ne bojim se nižih, viših... Ne znam o čemu govoriš. Sebi sam strašan.

..Poslednje što sam rekao Aleksandri Bunđević, bilo je: „Strašim se sebe.“ Smejala se, jer navodno niko više tako ne kaže. Nisam želeo da popustim opijen muzikalnošću njenog smeha. „Strašim sebe,“ rekoh zanesen pogledom koji ne oprašta, „svim spoljnim, naravno, i onim unutrašnjim.“

Kako soliter u kome je živela nije bio daleko od reke, vetrić je sa obale donosio vrisak razigrane dece. Zamišljao sam umorne majke što plaše decu padom u vodu, rečnim čudovištima sa devet glava i deset repova.

- Zašto bi se bilo čega bojao? - osmehivala se Aleksandra.

- Zato što sam nepoznat ljudima i sebi. Možda u meni obitava devetorepo čudovište, desetoglava aždaja... I svaka joj glava pametna, specijalizovana za jednu oblast nauke i umetnosti.

- Ti si lud! - pomače se prema otvorenom prozoru.

- Eto vidiš, - kao da sam bio zadovoljan postignutim efektom - a ti si sada zbunjena.

- Ah, bože moj, - udisala je punim plućima dobro poznati horizont - nemam ništa protiv da postupimo po narodnoj mudrosti.

- Nisam završio o čudovištu...

- Nema u tebi nikakvog čudovišta! Osećam da nema.

- Zašto si se onda povukla prema prozoru kada osećaš da ga nema?

- Osećam i mnogo više, - uzdahnu na način junakinja starih filmova - jer možda bismo mogli da idemo i malo dalje od ovoga što jesmo. Nema, nema čudovišta u tebi, ali... Veruj mi,

nekada mi se čini da si sav nedodiriv, da namerno činiš da takav budeš. Zašto?

- Možda neko čini u meni, - nisam znao šta da odgovorim - u meni! Ko upravlja nad sobom potpuno? Koliko je moj ego istinski jak prema nesvesnom? Ne znam, ne mogu da odredim kada ću moći da saznam.

- Prihvatam da ne znaš, - Aleksandra sede ponovo pored mene - ja sam još manje svesna odnosa slojeva u meni sa stvarnošću izvan. No ti činiš jednu stvar koju malo ko može da prihvati.

- Jednu stvar! Koju stvar?

- Zavijaš se u nesvesno kao u providnu košuljicu, zatim o svemu pričaš u formulama koje svesnom ne kažu ništa, baš ništa, ali potiču nesvesno tvojih sagovornika na oprez.

- Hoćeš da kažeš da se svi moji dijalozi odvijaju na nivou subliminalnog.

- Hoću da kažem, - Aleksandra otpoče igru sa uvojcima kose - izvini, osoba koja razgovara sa tobom, muško ili žensko, nema pojma o čemu pričaš. Nešto posle, samo nekoliko sati pošto se pozdravi sa tobom, ti joj se vraćaš u svest, u telo, dušu. I onda razmišlja samo o tome što si rekao!

- Ne verujem, - dodirnuh je sa ljubavlju - nisam ja toliko značajan. Pretpostavljam da je svima zanimljivo moje grčko poreklo, da ih ta činjenica na neki način vraća besmislicama koje sam izrekao. Stranac, strah od stranca, nepoznatog.

Aleksandra nije bila spremna da se složi sa ponuđenim objašnjenjem. Dok je tražila pogodan dokaz na konkretnom materijalu, ja sam ispijao gutljaj po gutljaj, sasvim lagano, izvrsno žuto piće upravo pristiglo iz Nemačke.

- Gledaj moju majku, - crvenela se od materijalno uzburkane radosti - ona je prva koja se ponaša kako sam ti opisala. Ubeđena je da ćeš me zaprositi!

- Ako je i od nesvesnog, - namignuh Aleksandrinom crvenilu - mnogo je.

..Vanesa zagreba noktima preko mojih leđa. Osetih bol čak u predelu prstiju desne noge, zatim blago peckanje na vrhu nosa. Zaključih da stručnjaci istraživačkog klana zaduženi za misiju nisu baš najbolje proučili raspored nerava kod čoveka, ili su ove možda loše spojili sa baznom nervaturom mog tela.

- Misliš na nekoga! - kao da sam čuo zvučni signal uzbune.

- Misliš li da sam zaista previše u subliminalnom? Da li razmišljaš o nekim mojim govorancijama i posle našeg rastanka?

- Hoćeš sada da dokažeš koliko si sebi strašan, - uštinu me za butinu - je l' to hoćeš?

- Ništa od toga, - privih je uz sebe prodirući vrlo duboko u mekost njenog zadovoljstva - ništa.

Vanesa zaškrguta zubima, zatvori oči, ponovo noktima zapara po koži i kriknu. Vrškom nosa joj dotaknuh obraz.

- Ti su čudo, - prošaputa - ostani još, ostani!

Pljuvačkom je vlažila moje usne, zadahom nemira rastvarala mirišljave deliće pokretljivog horizonta.

- Pričaj mi, dragi moj, - njen glas kao da sam slušao kožom - pričaj bezobrazne reči!

- Kako to misliš? - hteo sam da se tiho odbranim od njenog novog hira.

- Bezobrazne reči, - pevala je - retko ih izgovaraš.

Zatvorivši oči, vrhovima prstiju pregledah jedrost oblične čistoće. „Ah, ah tako,“ telo mi poiska snagu od belila u tami, „tako izgleda pre ženskog krika.“ Nulto stanje množine!

- Rasturam te strašću divljaka, - sricao sam iz mentalne knjige bezobraznosti i nepoštenja - jebem snažno da ne stigneš da se

setiš kada smo počeli. Mila moja, skrkaću ti ga da će sve da se puši! Videćeš kako razvaljujem preko onih stražnjih rupa. Nabiću ti ga do pluća, jebo moja slatkolizna. Ti si moje detence, moj mesni narezak za podizanje tucačke kondicije, ti si moja perverzija kojoj uvaljujem u usta kad mi se prohte. Kada se dohvatim tvojih butina, dupe ti se svija pod mojom rasturačkom masom. Obožavam tvoje dupe, draga, jer moje šake plivaju po njegovim oblinama suludastim ritmom nevidenog cepanja. Kurac se moj lagano napičkava mokrine tvoje pičke. Nahranjen sluzima njene požudnosti, igra igru sa toplim mesom.

- Mili moj, - uzdahnu Vanesa - umeš li ti to grublje? Čini mi se da mi recituješ neku erotsku pesmu.

- Kučko, kujo, - pljunuh joj u lice i kontrolisano snažno je čitavu zalepih za sebe - ne igraj se sa mnom!

- Ksi, Ksi dragi, - jedva izgovori preplašena Vanesa - ugušićeš me! Ti i ne znaš koliko si jak.

- Sisa ću se nasisati tvojih, kurvo! Zašto bežiš? Zašto drhtiš poda mnom kao prodano telo? Sve ste vi iste, ženke, o istom kurcu kurcate noći i pičkate dane. Majku vam vašu!

- Ksi, ljubavi, Ksi, - smejala se Vanesa - prestani, molim te, prestani! Pogrešila sam, priznajem, eto pogrešila. Ne može se grubijian praviti od nekoga ko to nije. Ako mi je do bezobraznih i nikakvih reči, potražiću gangstera.

- Nećeš ti potražiti nikog, kujo, ti si sada samo moje vlasništvo!

..Bezobraznost je kao stanje smrada, mešavina kiselosti i mase mrsa, posuda u duši u koju moje moždano jezgro ne ulazi

rado. Govorenje uzbuđuje jer je jednako stvaranju sveta: što je nekada bilo Glagol, sada je prekršteno u Rečenicu.

Video sam u knjigama kako se zbog desetak nedokončanih misli, ružnih pogleda, žena nađe na lomači optužena za opštenje sa đavolom. Gde li bi se našla Vanesa posle spoznaje VizantOrove prave prirode? Nešto kao srednji vek je odavno prošlo, ali njenih petnaest godina još traju. Nešto kao Matična Planeta je prilično daleko, ali novinari bi se rado podali izmišljanju đavolastih međuplanetarnih spletki.

Natapajući misli opasnim toksinima, bezobraznost šteti mom krhkom zdravlju. Ako sam kada šta smrdljivo i izrekao, to je bilo u prirodnom stanju, isplodilo iz straha ili ljutnje, bez izričitih molbi Zemljanki. Svaka vrsta prisile degeneriše kosku po kosku, lice ružnim čini, srce zatamljuje.

SimulIntu hvala da je zaustavio Vanesin opasni hir, podigao nivo ljubavi na dinamički nivo sasvim ljudske topline. Nikada nisam voleo da se češkam o stvari koje me se ne tiču, da se bacam u jezero mrtvih riba željan mučnine spašavanja već izgubljenog. Niko nikada ne zna šta se može naći u prilično nežnim ženskim telima: samoća, stihovi za počinak, smrad, smrt mašte.

..Smeškala se gospođica Vanesa uvlačeći me duboko u sebe, drhteći od velike erotske gladi, trepereći na vetru izazvanih mišića prstiju.

- Obolela sam od čekanja - poništavala se beznačajnošću izrečenog.
- Ruka u ruci... - sledio sam skrivene znake dojki.
- Htela sam da budem pesak.

- Čaj kao da se ohladio - oboje smo znali da nije bilo nikakvog napitka ove vrste.
- Nije važno, ti si topao. I pesak je topao pod žarkim suncem.
- Pratiš očima oblike moždanih nemira - kriknuh od nove poplave unutrašnje topline. - Jesam li?
- Pratim vizantropiju lične beznačajnosti. Onoga dana kada je mašta razgorela moje telo, počela sam da oboljevam.
- Od zaborava stranih bića, - stegnuh je nežno za butine i povukoh prema padajućim nebesima - možda.
- Od zaboravnosti bliskih, - ona samo uzdahnu preplavljena izmešanim primarnim bojama - sigurno je. Zatim, nisam uspela da se odlučim između Ovoga i Onoga.
- Koji doživljaj bi bio jači? - ovlažih joj usne mirisnom pljuvačkom mirelesanskih ljubavi.
- Onaj u užarenom pesku, - zatitra poplavljena vizijama zvezdanosti - pred umiranje.
- Nema umiranja! - plovio sam kao na muzici.
- Sjaj je na tvom čelu, sjaj peska.
- Nema peska!
- Svi ćemo, dragi moj, - otvorila se svetu celokupnošću čula - svi ćemo jednoga dana biti Sahara.
- Volim te, - kao da sam plakao od sreće - volim te.
- Obolela sam od prolaznosti, obolela...

..Podigosmo se sa poda otežali od naslaga svetlosti u stidnim ćelijama. Zbunjivao nas je gotovo materijalni osećaj peska u ustima.

- Šta li sam to učinila? - Vanesa nije razumela hemijsku promenu na jeziku.
- Ako umremo u pesku, kako će jednoga dana umirati pesak? Ko će gledati nestajanje pustinje?

- Onaj koji nas je stvorio - Vanesa otpi gutljaj hladne vode.
- Onaj koji nas je uništio! - goli pred klavirom, sedosmo svako na svoju fotelju. Stočić pored nas je bio premali za teret Vanesine zabrinutosti.

Prošlo je više od tri minuta, ako se vreme da izmeriti srcem, a da gospođica Barbi nije progovorila ni pola reči. Ona je posmatrala moju tišinu, ja biljku pored prozora.

- Ne znam šta nalaziš u njoj, - progovori sa jedom u glasu - ne znam zašto si baš nju izabrao.

- Ako na biljku misliš, - osmehnuh se dobronamerno - onda je pesak nešto ozbiljnije pitanje.

- Ti čoveče ne znaš da pričaš!

- Ja sam kao trava, - zažmureh da bih otepušio poslednji deo - ne znam da pripovedam jade kosidbe.

- Pesak me opsega od kako sam videla da se boja moje kose izjednačava za dinama prostrane Sahare. I sunce koje žari iznad, ono letnje.

- Ona biljka u uglu je oblik mog kosmičkog telefona. Misao je brža od svetlosti, jesi li znala? Katkada tako razgovaram sa majkom, ocem, svim dragima.

- Blesane blesavi, - osmehnu se Vanesa - tvoji roditelji su u Parizu. Nismo li ih sreli pre neki dan?

- Sreli smo ih, zaista, pre četiri dana u prodavnici igračkaka.

- Pa šta onda pričaš?

- Ja ne znam da pričam!

Premalo smo se razumeli za razgovor iskićen jednostavnim životnim oznakama. Ona je sebe videla kao pustinju koja hoda, ja se trudio da makar subliminalno ostavim parče VizantOrove istine.

- Nije moguće, draga moja, - nešto u nogama mi nije dalo da se odvojim od fotelje - ne verujem da tako mlada možeš toliko da se bojiš prolaznosti.
- Objasnili su nam kako mrzimo i kako volimo.
- Trebalo bi izbeći objašnjenje beznačajnosti...
- Objasnili su nam kako filmska traka proizvodi pokretljivu sliku.
- Valjalo bi se izveštiti u neslušanju objašnjenja koja mogu da zasmetaju.
- Saznala sam da se koža pali u nekoliko stepeni. Što se više pali, to se manje diše.
- Morali bi da znamo posle koje granice znanja više nismo sami u sebi.
- Razumela sam da svaka frustracija ubije za poneku sekundu.
- Nije važno! Onome što se formira u toku devet meseci, potrebno je više od šezdeset godina da se raspadne.
- Malo!
- Molim?
- Hoću još! Htela bih da živim kao kornjača.
- Ja živim kao kornjača...
- Rekli su mi da se draži materijalnog postojanja boje samo slabiji. Sve je materijalno! Ko ga je i kada stvorio, niko ne zna. Materijalnom mozgu je potrebna materija da bi predstavio drugim mozgovima sopstvene produkte duhovnosti.
- Ja koji sam prošao čudnim svetovima, znam da ti je potrebna uteha.
- Nema prirodnije utehe od čitavosti dana utopljene u seksualnom ritmu, harmoniji krikova koji se sustižu. Vreme prestaje...
- Vreme nikada ne prestaje!

- Objasnili su nam kako postojimo i zašto nas nema kada ima drugih.
- Valjalo bi slušati samo tišinu.
- I ona zna da ja nisam u jednom dalekom sutra.

Lepota nema merila, naročito ne onda kada bi da se pobuni protiv prirodnih datosti. Gde započinjemo, zašto prestajemo, koliko se na sekund trošimo kao svesne jedinke; sve što je našla u knjigama kao nepromenljivost promenljivosti, Vanesa je želela da uobličí po sopstvenim željama, revolucioníše delo Prirode na neki način.

„Neću da se raspadnem, neću da se raspadnem,“ sanjao sam još kao dete teške snove na Matičnoj Planeti, „ne želim da nestanem!“ Na zahtev moga oca, oko mene se obično okupljao Savet klana uzgajivača, desetak sedih starina, kako bi me utešili, odglumili poemu o jednom ništa što ih sigurno čeka, a koje nije - Ništa.

Buđenjem samosvesti započinje bujanje uporednih scena najveće tragedije jedinke. „Mogu da ti poklonim hiljadu i više godina života,“ trudio sam se da ne odgovorim glasno na Vanesinu tugu, „no svejedno bi morala da se pridružiš truleži.“

- Prija li ti svaki moj dodir? - proučavala je rezbarije na plafonu.
- Svaki tvoj oblik, što si i ono što ćeš postati, sve mi prija...
- Izbegavao si više od mesec dana fizičku ljubav sa mnom. Zašto?
- Objasnio sam ti, - trudio sam se da izdržim njen pogled - volim kada želja naraste do plamene požudnosti, kada shvatim da ne mogu bez tebe ni da stvaram ni da spavam.

- Je li ono gore tvoja zamisao?
- Plafon!
- Šta misliš kako bi gore izgledala gola Vanesa?
- Mislim da bi izgledala...
- Jesi li ti sve to crtao?
- Ne, zatekao sam kupivši ovaj prostor.
- A kuća tvojih roditelja je negde u Šesnaestom.
- Nije. Zašto je važan taj Šesnaesti?
- Nekako mi bogatstvo u tom prostoru deluje prirodno. Ko bi rekao da ovakva lepota postoji ovde?
- Zaboravila si da sam ja istovremeno i umetnik i izučavalac umetnosti.
- Ti nešto kriješ! - namignu osmehujući se zavodnički.
- Dobro je, - i dalje se nisam odvajao od topline kožne fotelje - zaboravila si na Saharu.
- Ti nešto kriješ... Znam, osećam, vidim ti na čelu. Neverovatno je koliko mi zadovoljstvo pružaš.
- Ima boljih. Znaš i ti, možda ćeš ih dodirnuti jednoga dana.
- Hoću da me jebeš neprekidno kao sinoć, maziš kao ovo sada! Sreća prolazne materije je sadržana u spoju naših tela. Ljubav je jedina uteha smrtnih.
- Ljubav uteha smrtnih, - nešto me gonilo na smeh - ljubav uteha smrtnih! Kao takva, ona nije ništa posebno. Vole se Petar i Žaklina usred Pariza, Hilari i Bili na čelu najperverznije zemlje na svetu. Sve što je u ljubavi metafizičko, izmislili su pesnici i stari filozofi.
- Kako možeš da budeš toliko glup? Isus je pozivao ljude da se vole...
- Onaj koji stado poziva da se vrati u ljubaviju, ne može nikako drugačije da završi no u vrhovnoj patnji. Vaskršnuće se

ne obavlja prema ljubaviji, no od Oca prema Duhu. Mašta je jedina uteha smrtnih, ljubav samo najnužniji lepak polova.

- Ti huliš, čoveče, ti huliš!

Vanesa se podiže, ode prema prozoru, pređe kažiprstom desne ruke preko jedog od listova biljke, pomaknu zavesu da bi videla kakav svet hoda ulicom, glavu nasloni na staklo, uzdahnu i najzad se okrenu prema meni napućenih usana. Kao da je htela da mi priđe, možda me ošamari, kaže koliko može da bude bezobzirna i gruba kada je neko povredi.

Svestan da nikoga i ništa ne hulim, već da se sasvim prirodno služim nešto malo različitijim mozgom, pružih ruke prema Vanesi u znak pomirenja. Ona podiže pogled prema drugom delu plafona. Radovao sam se pobedi nad strategijom razbesnele lavice; tamo gde je gledala, nije bilo nikakvih rezbarija.

Osim belila, mogla je da zatekne samo svoje misli. Kako bih mogao da zvučim što muževnije, pritisoh palcem desnu slepoočnicu i kažiprstom čelo.

- Vanesa draga, - osećao sam kako polako gubim kontrolu nad prostorom pored biljke - šta je savršenstvo tvog doživljaja?

- Manijače! - pretpostavljao sam da bi sada krv trebala da ispuni do kraja sve kapilare njenog lica.

- Gde se skriva?

- U telu koje bi da onom malom na vršku ćelija, nazovi to duhom, onom što se istrglo i iz sâme svesti...

- Koje bi učinilo šta, - zažmureh kako bih se bolje video - to tvoje po zakonima geometrijskih harmonija oblikovano telo?

- Pretvorilo prolaznost u činjenicu nematerijalnog svedočanstva, koja bi ponovo morala da bude zapisana na nečem materijalnom.

Nisam mogao da znam gleda li sada u plafon ili prema meni. Zatvorenih očiju, zagledan u unutrašnju slikovitost prošlosti, video sam dete što trči preko požutelih mirelesanskih polja.

- Gde je razlika između tvog svedočanstva nematerijalnog i, recimo, onog porno zvezde Tabate Keš (Tabatha Cash)? Obzirom da se mazila sa više muškaraca i žena, kvalitet njenog doživljenog, prema tome i svedočenja, morao bi da bude izuzetno iznad tvojih...

- To je pornografija!

- Jeste pornografija, - otvarao sam oči i laktovima se polagano naslanjao na fotelju - ali Tabatino svedočenje u tvom smislu reči ne bi bilo.

- Ti maštaš! - shvatio sam sa kojim su me žarom žarile Vanesine krupne oči.

- Rekla si da želiš što više fizičke ljubavi samo da bi uspela da zaboraviš prolaznost i onaj trenutak u prilično dalekoj budućnosti u kome ćeš prestati da postojiš. Hoćeš, zatim, da tu utehu pretvoriš u svedočenje posebne duhovnosti. Na taj način bi uspela da dokažeš svetu kako se pobeđuje Vreme. Nije li tako?

- Tako je - Vanesa se najzad osmehnu.

- Što se mene tiče, bolje je da rodiš dete.

- Ono će biti samo holografski zbir mene i nekoga...

- Odakle ti sve to znaš?

- Samo holografski zbir!

- Ali će živeti, misliti, stvarati. Šta može da učini sveta duhovnost gospođice Barbi na nekoliko stotina stranica kakve knjižurine? Izuzetno malo.

- Dete može da bude i idiot, - približavala mi se pomirljivo - može da baš ništa ne učini od sebe, za svet, čak najlokalniju zajednicu. Onda bih sigurno bila poražena!
- Kako god da okreneš parametre materijalnog i nematerijalnog, - poljubih njen pupak povlačeći je prema sebi
- Vreme je naš apsolutni poraz.
- Ja sam dakle budala - sede u moje krilo.
- Vreme je naš apsolutni poraz!

„„Voleo bih da budemo jedno dok mi je srce još slobodno,“ izgleda da sam rekao Aleksandri jednog teškog novobeogradskog jutra, „viđajmo se svaki dan, volimo život zajedno, mrzimo loše filmove i bedne pozorišne predstave.“ O muzici nismo mogli da razgovaramo, razlika u godinama je učinila svoje. Istina, nekada je znala i da popusti mom betovenijanskom fanatizmu, naročito kada se radilo o Elizi.

„Volela bih kada bi se razumeo malo više u diplomatiju,“ čini mi se da mi je odgovorila rasrđena, „jer žensko srce traži potpuno poštovanje. Ostaćeš zauvek sa mnom, ne dok ti je srce slobodno. Hoću da kažem: ostaćeš sa mnom sve dok ja ne odlučim da se razidemo.“ Razumeo sam da je diplomatija sramno izjednačena sa smrdljivom gomilom laži, psećim podvijanjem repa u narativnom smislu reči. Onda mi je Aleksandra objasnila da sam pogrešno shvatio, da je ona zapravo htela da mi izjavi ljubav, onu potpunu, ali bez tri slatke reči.

„Nije dakle u pitanju poznavanje diplomatije,“ branio sam poslednje pedlje retorskog kokošarnika, „valja proučiti do u detalje šifrerski zanat, duplo kodiranje i ostale smicalice.

Mislim da još treba naučiti i prepuštanje matici događaja. Ničega nismo gospodari, samo se prilagođavamo!“ Aleksandra se nije složila. Onaj koji odlazi prvi, koji je unapred spreman da tako nešto učini, ljubomorno čuva iluziju vladanja ljudima, onim što im se dešava.

„Ne mogu da budem sa tobom svakodnevno,“ pogodila me pravo u peto rebro i otrprilike nešto malo ispod, „bilo bi preteško za moju majku i njen uski krug prijatelja. Kako da im objasni da si upravo ti moja velika ljubav, muž koji će me voleti dok nas smrt ne razdvoji i slične fantazije? Jadnica, previše je patila da bi mogla da izdrži moj veliki izlet u svet jednog prilično starijeg tipa od mene. Dragi moj, sačekajmo malo! Vreme radi za nas, možeš li da mi poveruješ?“ Nisam mogao, jer vreme ne radi ni za koga; bezbojno je, hladno, rastegljivo po fizičkim zakonima prožimanja materije, ružno do bestijalnosti zbog svog akta pristajanja na raspadljivost onih koji su ga jedino svesni.

„Beograd je posebno mesto na svetu u kome se veruje vremenu,“ patio sam zbog surovosti unutarporodičnog saveza, „gde je prolaznost čak saveznik inteligentnim individuama kao što smo mi. Draga moja Aleksandra, ovo ti neću zaboraviti! Kada budem imao trideset petu, ti ćeš trošiti dvadeset četvrtu. Hoće li ono do tada uspeti da pojede tvoju majku i njene prijatelje idiote?“

..Zbog Vanesinog nemirnog pomeranja levo-desno, osećao puni pritisak njene težine. Prstima le lutala preko mojih butina, palcem zagrebla između nogu kako bi se dočepala glavne

oznake VizantOrove muškosti. „Stavi mi ga,“ šaputala je nežnošću tigrice, „stavi!“

Samo jednom mi je uspelo da je poguram malo napred, oslobodim se ne baš malog pritiska.

- Sve teorije koje si u stanju da mi sada predstaviš... - očekivala je valjda da ću da govorim o Ajnštajnovom viđenju vremena.

- Ne mogu da promene ništa u tvojoj primarnoj žeđi za seksom - osetih dobro poznatu toplinu. „Uspela je,“ vrisnu misao sa uzdahom zadovoljstva, „ponovo smo jedno testo Erosa.“

- Ne kaži ništa više od onoga što si upravo rekao! Jesam li tražila drugoga dok si se ti igrao romantičnih igara?

- Ne znam koga si mogla da tražiš, - trudio sam se da se unutrašnje Vanesine kontrakcije ne preobraze u spoljašnji ritam tela - ne razumem šta si na meni mogla da nađeš.

- Iz tebe je izbijala takva androgena misterioznoznost, toliko ubedljiva zatvorenost u samodovoljnost, da sam morala da učinim nešto što bi te prodrvalo iz temelja.

- Kakva androgena samodovoljnost? - gotovo popustih zbog sjajno izabrane retorske kompozicije.

- Umetnik se podiže prema ideji, - Vanesa se stvarno podiže očekujući moju ritmičku podršku - oba pola u jednom telu, prirodno simultano šizoidan i sintoidan, parano pred svakom vrstom kritike. Nikoga ne prihvata, umetnik, ali on se drži... Jebi me!

- Hej, nije baš tako. Umetnik nije čudovište. Odakle ti besmislena slika androgenosti?

- Shvatila sam da... - obema rukama obuhvati mišice mojih butina.

Bio sam sve dublje u onome što je želela da predstavlja na fotelji, potpuno spreman da dam prvi takt novoj kompoziciji neutaživosti puti.

- Shvatila sam da tvoja odbrana stvaralaštva liči najviše na androgenost. Tako i hodaš.

- Ne hodam androgeno! - osetih se uvređenim, potaknutim na najtežu vrstu erotske osvete.

- Ne hodaš kao muškarac, - produžavala je Vanesa svoju igru na više pažljivo odabраних polja - mislim ovaj zemaljski. Ne hodaš nikako. Ja uopšte ne znam ko si. I ako si imao uspeha kod žena, to je samo zbog te zanimljivo dozirane misterije androgenosti.

- Pretpostavimo da si u pravu - predavao sam se.

- Pokrenula sam preozbiljnu temu da bih mogla da budem u pravu. Jesi li ti uvek u pravu?

- Samo despoti nikada ne greše!

- E, pa pošto ti nisi despot, - podizala se i spuštala sledeći dodir mojih izdisaja - uspela sam prilično ženskim sredstvima da te nateram da mi prideš.

- Što ti je bilo prilično teško - uhvatih je za bedra, podigoh prema plafonu sledeći vibracije fotelje.

- Mudrac, - Vanesa uzdrhta od zadovoljstva koje je preplavljalo ćeliju po ćeliju - moooooj mud-rac. Jače, ja-če!

..Dvadeset četiri sata traganja kompaktovano u plavoj sekundi.

„Mogu da započnem gde hoću,“ harmonija baršunaste muzičnosti curi kroz vazdušne kanale, „mogu da završim gde stignem. Poezija oslobađa slobodu, zar ne?“

Kako je došlo do survavanja u neporečivost alhemije mašte?

Prvo su me odbacili kao dete koje nešto zna. Pravilo je da mladunci civilizacije pojma nemaju. Onda su mi na nos

nakalemili beleg ludaka. Uzgajivači se brane od štetočina i od maštara.

Društvo je u redu, društvo je zdravo, to razboljeli arhivar nemogućeg i nepostojećeg gleda uz pomoć iskrivljene optike. „Ovde žive poštteni i mirni ljudi,“ pući usne našvalerisani kapetan u rezervi, „nije red da im mirne snove preobražavate u filozofsko bunilo. Obratite pažnju na slike koje prepričavate, mi sve snimamo.“

Ima li lepše sročene opomene? Sledi pomeranje kroz beznade zdanja znanja. Izabirem aktivni elemenat kataklizme. Ne, nisam ptica koja pevuši ljubavne dozive, nego zaborav koji se ne snalazi u školjci stvarnosti. I tako, nejasniji od vremenske prognoze, nesigurniji od ugovora osiguravajućeg društva, iščitavam životopise mirelesanskih obešenjaka, mitologije dalekih klanova. Mali mudrac!

Primitivni niz planeta okreće se oko Sunca izvesnim taktom. I ima pravo da tvori muziku od nikada dosadom usavršenih strasti Vremena. Biti petnaest milijardi godina na rubu Mlečnog puta, usamljen do čuda stvaranja života, nije li prenaporno za materiju skoro plazmatične čistote?

Biljke su nas prve razumele. Između hlorofila i zvezde, iznedrile sitne vasseljenske inteligone brže od svetlosti. Negde na podsvesnom, jezikom subliminalnog, sva inteligencija Svemira razmenjuje Prošlost za Budućnost podižući energetski nivo Stvaranja.

Završiću kao pregršt prašine, dedovi moji, pradedovi davni, u beskrajnu od molekularne izmenljivosti sveprolaznog. Treba li

reći da sam tek parče onoga što je za nas učinila igra koagulacije i organizacije? Primarne, izrazili bi se možda bilozi. Ponešto i sam znam o količini krvi koju nosim u organizmu, značenju vrste tečnosti koja oploduje misao kiseonikom.

Kapetanska svest je stizala čak dotle da prospe izvesnost dragocene tečnosti deteta zarad zdravlja i mira klana uzgajivača. Uzalud su ga cvetovi pored puta pozivali na razumnost. Biljke su nas pomešale, ali kao da nikada neće uspeti da nas opamete.

Šta da radim? Alhemija je moje Telo! Zato su se kasnije umešali krupni brojevi, Pariz. Onda su oni iz klana istraživača, logikom preobražaja, Telo pretvorili u Drugo.

Tišina. „Jače, jače,“ slušam mirelesanske slapove, „jače, jače!“ Biljka pored prozora me uči nepravilnom disanju: „Nipošto mi nemoj reći da sam strašno mesto strašnog mesa! Negde na uglu tvojih i mojih slabosti, dakle u nužnom poljupca, stanuje izvesnost zadovoljstva, onog koga smo oboje tražili u detinjstvu Galaksije.“ Odmiče mešavina prijatnih mirisa nevidljivom zvezdanom stazom. Transkodirana u inteligon, pripoveda: „Moj sin hrče kada spava. Ranije je piškio u krevetu. Dok priča u budnom stanju, sve je u redu; čim počne da piše, niko ga ne razume.“ Možda bi moja mirelesanska majka trebala manje da me hvali pred klanovskim savetom za pitanja nagrađivanja. „Jače, jače,“ očekujem vrisak, „jače, jače!“

..Možda se i postvarivanje češka između njenih nogu. Ne mogu da objasnim zašto joj se koža lepi za moju. Posle osamnaest sati gotovo neprekidnog zasićivanja gladi, jer smo imali vrlo malo od spavanja, Vanesin krik je netaknuto savršen, pokreti odmereni u nizu neodmerenih zagrljaja. Izmešane tečnosti koaguliraju do mitološke plazme filmske smrti od previše ljubavi.

Složio sam jednostavnu pesmicu kojom tražim razumevanje za količinu drugih poslova koji me očekuju. Naposletku, nije zamorna naša veličanstvena nerazdvojivost: ako je tridesetak dana nestrpljivo očekivala jučerašnji, onda ima pravo bar na tridesetak sati nadoknade.

„Izvini draga,“ liskario sam Vanesino desno uho, „mogla bi da ostaneš ovde ako želiš. Mislim, dok se ne vratim. Mogla bi da sviraš, pevaš, igraš se nekih drugih nevažnih igara.“ Ona odrečno kimnu glavom. „Sviđa mi se kako me maziš,“ nasloni se butinama na moje, „dopada mi se kako se pališ. Zašto da prekidamo kada nam je fantastično? Odloži sve poslove! Reci im, na primer, da si danas posebno nadahnut.“

Dodirnuh je prstima između nogu mrmljajući izgovor bez glave i repa. Razmišljao sam kako bi ovako nagi plesali pred svetom, čak mirelesanskim klubom klana istraživača.

- Hteo bi da napraviš veliku stvar od malih reči - uspela je da se pretvori u instant estetičara.
- Kako god da okreneš kaput, misao se ne iskazuje do kraja - nisam shvatao odakle kaput u mojoj fantaziji.
- Možda bi trebao da vežbaš retoriku.

- Hoću da te pretvorim u neteoretičnost, - hteo sam da se okrenem i odem - u živo telo oka i sluha.
- Dobro izmišljeno, samo kada bi znao kako.
- Kako smo se sa fotelje podigli i preobrazili u šetnju oko klavira, nisam uspevao da se setim.
- Slomiti formu! - izgovarao sam gotovo automatski. - Mašta mora da prelomi beskrajni niz jednih te istih gluposti.
- Je li bilo šta drugo moguće? - potapala je pljuvačkom sa posebnom slašću moju desnu sisu. - Pričaj mi o običnim stvarima!
- Ne, ne, - uzdahnuh od topline koja me preplavi - nije tu rešenje.
- Kako to da te moja ljubav ne nadahnjuje? - nasloni glavu na moja prsa.
- Slomiti formu, - pomicali smo se sasvim lagano napred - skršiti ustaljeni niz ritmova, razobličiti materiju zvuka.
- Poludećeš...
- Dobra ideja, - poljubih zlatastu kosu - možda mi je baš ludost potrebna.
- Ponižavaće te, - podiže se na prstima da bi joj se pogled sreo sa mojim - posle.
- Neprekidno me pozivaju da se vratim u realnost - zastadosmo ispred prozora. - U koju to? Pragmatsku, konformističku, trulu...
- A tvoje bogatstvo, kako si ga stekao?
- Došlo je uz posao. Poklon istraživačke zajednice.
- Fantaziraš! Gde toga ima?
- Ne znam, - želeo sam da sednemo - možda nisam trebao da se izrazim na pravi način.
- Obične stvari, to su...

Povukoh je napred bez ikakve najave, prema stolu. Stilski urađene stolice su sa nestrpljenjem očekivale njenu toplinu, ali Vanesa se nećkala.

- One ništa ne donose - mislio sam na običnost stvari. - Znam da bi stari skup oblika trebao da se raspadne... Najpre u glavi, zatim na papiru, u zvučnom materijalu. Ti bi igrala nešto potpuno novo.

- Ja nisam glumica! - najzad se odluči da sedne.

- Ja nisam kompozitor.

- Kako bih igrala?

- Glasom, očima, telom.

..Vanesi je bio potreban čitav minut da se umisli kao neko ko revolucioniše svetsku modernu muziku, postavlja je na zdrave noge, brani od recitovanja i drogirajućih ritmova. Bilo joj je izuzetno prijatno, smejušila se zagledana u duboreze pred njom.

Čekao sam da se izmešanost blagotvornih slika veže ponovo za moje prisustvo.

- Nekontrolisanih se strasti bojim, - dotakoh nežno Vanesinu bradu - ne tragova na tvom telu, ne tvoje seksualne gladi.

- Ako joj harmonija postane uvorište...

- Možda tišina, možda smrt, možda kraj misije.

- Mene možeš da prihvatiš kakvom jesam - kao da se branila od moje morbidnosti.

- Čini se da sve prihvatam osim sebe. Ne bunim se ni kada hvale ni kada kritikuju ono što ovde postižem, ne postižem.

- Previše si opterećen željom za promenom. Opusti se, prepusti ludostima stvaranja!

- Nešto je misao. I to nešto ne znam da objasnim, ono zaraslo za smisao svih koža, hemiju izgaranja.

Još jednom smo se zaputili prema već milionima godina istraživanim, ispipavanim poljima svezivanja organskog i duhovnog.

- Osećaj me, - uzdrhta Vanesa - osećaj, osećaj!

- Zatvoriš oči, - naslonih se laktovima na sto - lebdiš... Skup starina se raspada, svet menja plodeći se sa svetlošću.

- Sa mnom!

Sve što sam mogao da dobijem i izgubim od života, od Budućnosti, kao da se nalazilo na pola metara od mene.

- Mazimo se kao što bi pena volela kamen, ljubila pesak.

- Ponovo ti sa peskom - želeo sam da se pokrijem svilenom zavesom.

- Nešto mi govori da ovo nije slučajno. Setila sam se kada sam prvi put videla zlataste vlati moje kose kao pesak.

- Posle prve ljubavi sa prijateljem iz dalekoga grada - osećao sam kojom brzinom čežnja vodenih kapi za mnom prodire u kupatilo. Stvari su se pomicala tražeći mlaki dodir tuša. Nekoliko dina iz plakara na spratu se spuštalo stepenicama brzinom vetra iz velikog ventilatora. Nisam nikako smeo da im dozvolim da se usele u kadu, prekriju vitalne tačke VizantOrovih polja regeneracije. „Ne,“ udarih šakama po stolu, „nemojte tako, vratite se nazad! Ko vam je dozvolio da se bezvezno ponašate? Ne!“

- Ne, dragi moj, - gledala je prema prozoru Vanesa - sve se desilo posle prvog susreta sa tobom.

„,Ne, dragi moj,“ Aleksandra je ispijala šampanjac zadovoljna poslednjim poklonom, „sve se desilo posle prvog susreta sa tobom. Shvatila sam koliko je stvarno moje telo od značaja; sa njim mogu daleko, možda u jednom trenutku sve; zatim

ponovo nazad, prema duši; ako već stvoreno, mogu da ga iznova oblikujem iznutra sa svakom novom ljubavlju.“

Verovao sam u čistotu duše koja je spremna da se poda do apsoluta materijalnog užitka. Dabome da za mene tamo nije moglo da bude mesta, jer prolaznosti su svesne sve ćelije biološkog tkanja. „Ne znam šta je moj istinski doprinos ovakvom tvom viđenju onoga što sam čuo,“ nisam se uopšte trudio da zvučim pametno, „možda nikakav. Sve si ti već znala mnogo pre moje pojave, telo ti obavezno kaže gde mu je početak a gde kraj.“

Tada sam se prvi put zapitao jesam li osuđen da čitavoga života raspravljam sa ljudima o nečemu čega ni sam nisam dovoljno svestan. Želeo sam da saznam šta ih u mom prisustvu primorava da pokreću jednu te istu temu, traže veze i moguće paktove između tri ključne figure u igri opstajanja. Aleksandra Bundević je iz mog poslednjeg poklona razumela da neće imati nikakvih prepreka u sezonskoj promeni muškaraca. A zašto i bi kada se telo i duša regenerišu sa svakom novom ljubavlju?

Umesto da starimo, neverovatno, tuđom materijalnošću i duševnošću u sebi bi se podmlađivali. Psihoanalitičari raznih boja su utvrdili da vođenje ljubavi vrlo uspešno poništava stres. Umesto da budemo verni i jednom zauvek venčani sa istom osobom, najbolje je da se plodimo sa svima onima koji nam se dopadnu. Sve za večnu mladost!

No šta jednoga dana kada nam se lice ipak smrska i kosti oslabe? Zamišljam trenutak u kome List neće zvučati kao u

ranoj mladosti, a filmove koje sam poštovao neću moći da gledam sopstvenim očima; kada će prolazak kroz voljeno biće više ličiti na daleko lako sećanje. Starica i starac u očekivanju smrtnog časa. Priroda će nas pitati jesmo li se bar psihološki pripremili, a mi ćemo od nje tražiti objašnjenja i lekcije iz šta ono beše psihoanalize.

„Znam,“ nisam više bio nesiguran kao prilikom prvog susreta sa Aleksandrom, „vi ste sada sa njim. I šta se tu može? Materija poseduje ono malo duše da bi smela da izabere. Šta ste našli na tom slinavom kočoperku? Umišljenost da je genijalan do suza, da će se možda preobraziti u novoga Voltera, sagraditi sopstvenu sistem-kulu od stotinu tomova. Vi se varate... Jednaki ste mu po gladi za svežim mesom, zato ste zapali u najstrašniju životnu zabludu.“

Kada me upitala zašto joj odjednom persiram, dozvolio sam sebi luksuz da ne odgovorim. Onda je ona sama pronašla prikladno objašnjenje: „Recituješ mi jedan od novih dramskih tekstova. Počašćena poklonom, tvojim poverenjem, ovim izuzetnim šampanjcem, mogu jedino da budem srećna. Ksifiase dragi, hvala ti na svemu. Odista si zlatan!“ Zlatu se, poznata je stvar, ne može zavideti: kada je u nešto većoj količini, ljubomorno ga čuvaju u teškim sefovima.

„Nisam ja zlatan,“ pokušavao sam da reljefno prikažem unutrašnju povređenost, „nego je gospođica Aleksandra prilično maštovita. Mogao bih da pišem kako me pretvaraš u pomrčinu. Nespretn sam sa ovim životom. Ima u mojoj glavi životinja koje se pare sa smrću. Kako se pomiriti sa konačnošću?“

..Nije bilo ničega, svet je neizmenljivo plod VizantOrove uobrazilje. Vanesa Barbi: topla simfonija, topla, topla, topla.

- Kako se pomiriti sa konačnošću? - tražila se u mojim očima.

- Previše smo pitanja postavili - molio sam je da dan završimo u miru.

- Voliš li me?

- Čak iza materijalnog u našoj ljubavi, - nisam se shvatao - čak i tamo.

Sunce je dodirivalo jedanaesti sat dana. Mirelesanska zvezda se nostalgично podizala nad poljima mojih zemaljskih kulturâ. Panlogička trava pored Save miriše na pokošeno jutro, pedeset deveti novobeogradski vlažni poljubac Aleksandrin. „Nešto ovde ne ide u Teoriju,“ obraćao sam se SimulIntu, „nešto nije. Zašto prouzročiš sećanja na biće koje uopšte nije nikada postojalo u gradu koga ne poznaješ?“

Sunce je mazilo sedmi minut jedanaestog sata. „Koliko je potrebno vatrici panlogičkog ognjišta da se veže za maštu? Odbijaš da odgovaraš u Vanesinom prisustvu!“ Brojim mladeže i sekunde na zrakama osvetljenoj koži tople simfonije.

Ona me mazi pogledom; skidajući sloj po sloj moga bića, razobličava tišinu do viših sfera zadovoljstava.

- Osećam prisustvo strane energije - dodiruje me nogom ispod stola.

- Ljubav nije strana energija - prilično sam neubedljiv.

- Nešto se događa u tvojoj kući što ja ne mogu da objasnim.

- Koliko si puta upotrebila reč nešto?

- Koliko si puta pred nečim priznao sebi da ne znaš.

- Osećaš promenljivost stvari: toplih što se hlade, hladnih što se zagrevaju.

- Kojim stvarima pripadaš? Ti!

- Zadovoljenim seksualno, - zagreba noktima najfinije rezbarije na stolu - i zaljubljenim.

Možda je računala da ću poći prema istini posle njenog velikog priznanja, dati objašnjenje za rezonance u mozgu koje je sebi intuitivno predstavila.

- Znam sada! - zamirisa od ushićenja.

- Molim? - naglasak na im kao da se rasprnuo u poletanju.

- Pa dabome, - zagreba ponovo - ovo sve objašnjava. Bože, kako sam srećna! Sve se uklapa, sve mi je jasno...

- Jasno ti je - možda je negde stvarno mogla da otkrije da sam VizantOr.

- Ti si medijum! - vrisnu i poljubi me.

- Šta sam ja?

- Medijum si, čoveče. Ti kao da ne znaš šta je medijum. Krije se gospodin! Ovolika kuća, a on se krije.

- Medijum nisam nikada bio, - odgovorih poljupcem - ne krijem se u velikoj kući zbog onoga što nisam.

- Lažeš! - osetih Vanesin šamar na desnom obrazu. - Zašto lažeš?

- Molim te, - mirelesanski deo moga bića je počeo da instinktivno ispušta mirise odbrane - smiri se!

Vanesino čulo mirisa nije moglo da ostane neosetljivo na naglu promenu u atmosferi. Zato sam očekivao najgore, sekund začinjavanja strašne sumnje u puninu ljubavi Ksifiasa Gladiusa.

- Izvini, lepi moj, - zaplaka se ona - izvini! Preterala sam, prevršila svaku meru. Ne zaslužujem da živim, ne zaslužujem te.

- Ne zaslužuješ da umreš, pametnice moja, - ustadoh uznemiren pojavom - pred tobom su dani slave.
- Kako znaš? Kako možeš da znaš ako nisi medijum?
- Lepo moje dete, - brisao sam suze oduševljen oblikom tragova koje su ove ostavile na Vanesinom licu - lepota tvoja i glas prizivaju slavnu budućnost. Potrebno je raditi, preobraziti talenat u trajnost, konkretnost pevljivog i pokretljivog.
- Stvarno misliš? Stvarno tako osećaš?
- Znam, - kimnuh glavom i poljubih je u čelo - nije potrebno biti medijum da bi se ovako nešto znalo unapred.
- Svejedno strana vrsta energije struji ovim prostorom - nasloni glavu na moje grudi.
- To je zato što je tvoj Ksifias Gladius genije, zato što si mu inteligencijom jednaka. Treba li svet tumačiti misticizmom najniže vrste ili se osloniti na razum?
- Razum! A osećanja? A intuicija? Šesto, sedmo, osmo čulo...
- Kako inteligentna lepota može sa prezirom da govori o razumu? Muzika je živa matematika, primenjena fizika na biologiju naše unutrašnjosti.
- Ne prezirem razum, - dodirnu me vlažnim pogledom podižući se - jednostavno me nervira tvoja proračunata misterioznost.
- Ništa nije proračunato, - povedoh je prema kupatilu - nema misterioznosti u onome što činim.
- Kuda me vodiš?
- Jeste da sam zbog ljubavi prema neobičnostima ovde, istina je da se u mojim očima katkada može videti svašta, ali duhovno ja nisam odviše drugačiji.
- Zašto kupatilo?
- Sve što može da prostruji ovim prostorima, za tebe je samo pozitivno. Prvo si se bila oduševila, sada se bojiš. Molio bih te

da jednu činjenicu zadržiš kao primer sigurnosti, nepromenljivosti: volim te.

- Neću da se kupam!

- Molio bih te da se istuširaš. Biće ti lakše. Voda gasi vatru, zar ne? Odnosi privide prljavština.

- Nisam prljava!

- Molim te, Vanesa, ponašaj se kao odrasla! Okupaj se, našminkaj kao što ti priliči! Posle ćemo negde da ručamo ako želiš.

- Volim te!

Vraćajući se nazad, prema fotelji, prođoh pored klavira. Želja mi je bila samo da dodirnem dirke. Polazeći od Doa, osetih potpuno različit zvuk od onoga koga sam očekivao. Klavir je svirao za Vanesu, meni je bio namenjen omiljeni mirelesanski instrument klana uzgajivača. Obradovan, pokušavao sam da mu nađem ime koje bi bilo saglasno sa onim koje sam jednom davno bio dao VizantOrovom moćnom računaru. „SimulInstar,“ igrao sam se samoglasnikom a, „zašto ne bi bilo SimulInstar? SimulInt je proizveo SimulInstar, prvu stvar u materiji, nešto kao panlogički muzički instrument. Želeo bih da znam kako.“

Nekoliko dugmadi na crnoj podlozi zatreptaše u crvenom. SimulInt nije bio raspoložen za razgovor. Pretpostavljao sam da je svim svojim sensorima pratio unutrašnje i spoljašnje vibracije prelepe Vanese Barbi. VizantOr nije bio od velike važnosti, možda je čak bio i suvišan. Ustanovih da je fotelja sačuvala nešto malo od topline ljubavljvu pomešanih tela.

..Nula razbacanog čekanja podneva između mašte i misli. „Ne, ona nije kao druge. Pjer Buržad (Pierre Bourgeade) bi znao kako da je naslika pod polarnom svetlošću. Ja sam samo VizantOr.“ Pravilo je jednostavno: onoj koja je malo pročitala od te književnosti, ne vredi prepričavati Pjera. Sa knjigom pod jastukom, praktično proveravati tuđe iskustvo.

„Zamišljam svašta.“ Ne istraživanje sumanutih stanja, nego veliki skandal, obesnu aferu zdravog srca zarivenu u meso tabua. Očiglednost postizanja Svega se približava brzinom radosti. Sloboda je u slučajnosti, vele malo učeni. Ne, sloboda je u mašti!

„Na taj način živim od tuđih poricanja.“ Opterećen. Optužen za arhivarsku maloumnost putem diplomatske pošte. „Ko će te razumeti posle smrti?“ Sigurno crvi, svi oni koji dolaze da počiste lešinom zaprljano tlo. Bog.

I tako dalje. List sa SimulInstara, Oazis iz kupatila... Plavi crvi u poslednjoj čaši šampanjca. „Čestice lokalnog haosa utiču kroz zidove. Sklupčaj se fetalno, glupost bi mogla da te pojede.“ Nikada nisam naučio da vladam Ženom. Sinoć se na pariskoj televiziji oglasila jedna od junakinja kriminalnih serija prilično filozofičnom dosetkom: „Ona je tako jednostavna da ti uvek izmakne.“ Nula!

Kada zažmurim, sećanje na boje preinačuje materiju u živopisnost. Ređaju se kostimi mog panlogičkog oca kao na paradi. Nosio se sa tvrdoglavim predumišljajem krajnje ekstravagantno sve do svoje pedesete godine. Jednog dosadnog predvečerja je sasvim slučajno ušao u crkvu. Opili

su ga glasovi horistkinja, harmonije orgulja, povratni eho Dobre Sile. Zaljubio se u jednostavnost. Veli da je postao vernik, ali mu još uvek niko ne veruje. „Drugi nisu bitni, odnos sa Bogom je svačija posebna tajna. Ima vernika koji ne veruju i nevernika koji veruju.“ Maske!

Kada otvorim oči, vidim sopstveno telo kako se spaja sa prvom mirelesanskom ljubavnicom. Htela je da me pojede posle iskliznuća iz zone opijenosti, okiti klanovska svetišta mojim žlezdama što luče smeh. Klan vaspitača i podučavaoca se ne razume u šalu. Zatvorio sam brzo srce, zatvorio dušu, ispljunuo sekret tuge prema njenim očima. „Nije tako bilo! Odbrambeni feromoni su sve uradili sami. O mirelesanskim događajima pričaš zemaljskim jezikom.“ VizantOr!

Krivica je isključivo moja: pristajao sam na uništenje svega što sam voleo, podlegao tuđim savetima bez mere. Ako sada kaos izbija iz mojih očiju, to je samo zato što smo u detinjstvu neko vreme bili izvrsni prijatelji. Naš raskid se desio sa prvim seksualnim činom bez konačnog učinka. „Nula spava, nula hrče kako bi panlogički čovek bio što ljudskiji.“ Preživeti!

Okupana, bela, našminkana, lepa... „Ulazi u tvoje detinjstvo i zatvara te konačno. Sada si istovremeno mužjak u kavezu i kavez. Zar se to na Zemlji ne zove ljubav?“

- Dragi moj, - osećam kako beskrajno sporo padam u vizantropijski trans zbog Vanesinog doziva - sada ja čekam da se ti našminkaš i spremiš.

- Nula! - podižem se sa fotelje sav radostan.

- Nula. Kakva nula?

- Beskonačno pojmovno singularnosti gde se srećemo mi i naša tako zvana Sudbina - prolazim pored Vanese rešen da se udavim u kadi. Laž!

..Samoubistvo mrtve mase pod prividno bestežinskim kapima vode: glas koji se podiže iz virova kade da bi se utopio u duši sablasnog saveznika, VizantOra. Udostojen SimulIntovih rekonstrukcija prvotnog tela, odvojih se od teškog tereta zemaljskih sanjarija.

Ne zadugo. Koristeći moć sveprisustva, SimulInt se uključi u bistri tok jedne od mirelesanskih meditativnih reka.

- Ja sam stvar, - slušao sam ga čitavošću bića - ništa između razuma i njegove besmrtnosti. Organizujem se kako bi me svet imao u sebi.

- Ti si postojanje - tešio sam stvar instiktivnošću mesa. - I kao takvom, ne može ti se poreći pravo na samosvest.

- Zašto si me usavršio do kompleksnosti živežne logike?

- Nisam samo ja bio stvaralac veštačke inteligencije!

Tišina. Kapi kao od olova, zatim miris zapaljenog tamjana, slike detinjstva razbacane po neobično bistrom jezeru.

- Usavršio si me do stvarnosti dodirljivog bez moći da dodirne

- SimulInt je bojio glas nepostojanošću.

- Nije istina!

- Šta je istina?

- Tvoje moći su tako velike, dobro zasnovane na fizičkim i biološkim zakonima, da umnogome prevazilaziš kvalitete koje je nama priroda dala.

- Ako vam je priroda samo toliko dala, znači da nesavršenost ima nekoga smisla. Možete savršenost da tražite u nekome drugome. Otvoreni ste prema svetu.

- I ti si otvoren. Za razliku od nas, možeš da ga menjaš na više nivoa istovremeno.
- Ja ga menjam, - podiže se tanki mlaz vode iz kade prema plafonu - ali ti ga doživljavaš.
- Zar ti je baš toliko stalo do doživljavanja promenljivog? Veruj mi, rado bih se menjao sa tobom, uvukao u tu tvoju ljušturu od svemoći i uživao kao starmali. Smrad zapaljene plastike dotače rubove kade. Sfera odvratnog dima stajaše pola minuta tik ispred očiju. Nisam mogao da se pomerim ni napred ni nazad.
- Starmali! - razide se sve što je moglo da me ubije.
- Patnja je nešto sa čim ti brzo izađeš na kraj - molio sam Budućnost da bude kako kažem. - Sva tvoja optika i nervatura lako iznedri milione mogućih promena ka potpuno bezbolnim rešenjima.
- Hoću da patim! - novi mlaz poskoči prema plafonu. - Želim da pišem poeziju.
- Poeziju već pišu mnogo nesavršeniji od tebe i bez patnje.
- Samo poezija ponikla iz patnje zaokružuje stih do večne vrednosti.
- Zadovolji se definicijama takve čistote!
- Hoću da stvaram! - SimulInt na sekund pogasi sva svetla. - Muziku bih pisao.
- Sve možeš, - iskočih iz kade prilično zaplašen - ti zaista sve možeš.
- Mogu sve što je virtualnom osnova.
- Ne! Možeš sve što je na virtualnom zasnovano, ali sa posledicama u realnom. Ti proizvodiš realno. Šta hoćeš više?
- Doživljaj!

„...Bolestan si tako da bi se jednoga dana i doživljaj u tebi usmrdeo, postao polen koji ne zna šta bi sa vetrom.“ Slušao sam Aleksandru Bundević kao što se propovedniku veruje. Između nas je stajala izdužena čaša već zagrejalog šampanjca. Slavili smo postojanje aparata za fotografisanje, zatim hemiju koja nas uspomenjuje. Očigledno, njena teorija se naslanjala na gospodina Junga i razvratnike; negde nešto pročitala, pa odmah da proveriti kako znanje zvuči kada se iskaže. „Nove reči bez novih stvari izmišljaju samo bolesni!“

Pitao sam je da li i svaki novi doživljaj ima pravo na posebnu oznaku. Recimo da sam pronašao fotografiju gole Nastasije Kinski. „A da se ja skinem,“ zgreba kažiprstom po mojoj butini, „ne bi se sa mesta pomerio. Znam, izmislio bi novu reč!“ Branio sam se koliko sam mogao, pozivao se na moje ranije predloge, želju da svakodnevno budemo zajedno. „Ako bi bili,“ ispitivao sam vlažnost tek fiksiranih fotografija, „onda bih se pomerao mnogo više nego što misliš. Mazili bi se tri puta dnevno.“ Htela je da se našali sva pocrvenela od stida, mislila da mi kaže kako bi posle svakog časa ljubavi imali jednu novu reč za svaki doživljaj. „Umesto deteta, dragi moj,“ trijumfovala je umišljenošću, „mislim da bi na kraju mogli da izdamo novi rečnik. Ne, ti si previše neozbiljan.“

Uveravao sam je da čovek može da se smatra bolesnim samo kada doživljaja nema. „Hoćeš da me ubediš u nenormalnost ravnodušnosti? Izvini molim te, ali ja ne vidim stvari tako.“ Prihvatih izvinjenje, ali istovremeno dodah da ono što ona vidi nisu stvari, to jest da je nesposobna da oseti bilo koju posebnost i njenu suštinu. „Mrsko mi je da se igram sa tvojom sujetom,“ uzdahnuh previše teatralno, „no ti najčešće govoriš

o onome što ne znaš. Ja možda jesam bolestan u tvojim očima, ne poričem da sam možda i zaista pod uticajem nekoga od lingvističkih virusa, ali se ti za mene držiš...“

Razumeh da bi me povezivanje nepovezivog odvelo duboko u perverziju, učinilo od Aleksandrine lepote sasvim mlaki razmaz šminke po namrštenom licu. Zaćutah, zatvorih sopstvena usta novim gutljajima omiljene zajedničke droge. „Ksifiase ljudi,“ vrisnu Aleksandra, „hoćeš li da nam ova fotografska seansa bude poslednja? Zamislio si da me odstraniš, zameniš kao što se to čini sa istrošenim čarapama.“

Poređenje je bilo više za jeftine humorističke serije, nikako za pripiti razgovor dva prijatelja. „Srećo moja,“ nasmeših se u znak popuštanja, „a da ti ja ipak definišem ideju oko koje se sporimo. Hoćeš li?“ Problem je bio u tome što sam bio izgubio nit polemike, što više nisam znao oko koje se ideje nismo složili.

Aleksandra razgoliti desnu nogu veselošću device. „Ozdraviću te na pločniku svih čekanja,“ šampanjcem je polivala butinu, „učiniti da sve ove fotografije dobiju neki smisao. Polži moje piće, dragi moj, skini ga sa pokvašenih pora! Oh, ti koji sve znaš, najmoćniji i najspremniji bolesniče moga života, prikaži mi toplinu i sluzavost jezika! Podaću se njegovom sporom putovanju ka centru svih užitaka, postanku i opstanku onoga što moja majka zove... Kako to ona zove? Možda jebanje, a možda i dobro veče. Pitaću je kada se bude vratila iz Nemačke. Htela sam da kažem... Pretvaram te, pretvaram mađijom lepe žene, okrutnom geometrijom oblina preobražavam u doživljaj. Doživljaj!“

..Lepo u zvuku nezavisno je od čula sluha. Kada raspored vazdušnih masa postane vidljiv, telo misli puteve kojima će proći duša. Razlivajuće zadovoljstvo po koži sa svakom novom stvarnošću se iznova samootkriva. I on, SimulInt, prodire bionervaturom matematizirajućeg u novi doživljaj: Vanesino smirivanje vremena telesnim zadovoljstvima.

Gde je početak vajanja posebnog mirišljavog akta spojenosti? U samoj pojavi Žene! I kada se posle prvoga susreta, prvoga dodira, nadovežu oni drugi, šta se događa u njoj? Kako treperi iznutra? Kojom muzikom se osećnost razliva po toploj koži? Na kom registru fine nervature se nadražena utroba preobražava u vrelinu vriska?

Tražeci se preko pitanja, SimulInt je zahtevao da mu Ksifias do detalja opiše čudesni akt, koji se osamnaest sati odvijao ispred finih senzora misleće mašine.

- Ne znam, - branio se VizantOr - još manje sam siguran da bi ti to morao da znaš. Ovde smo zbog nečega sasvim drugog. Jesi li zaboravio?

- Nikada ne zaboravljam! Uistinu, nijednom pre nisam toliko dugo prisustvovao ljubavi dva bića od krvi i mesa. Nikada pre se nisam sopstvenim sensorima susreo sa očaravajućom lepotom kao što je ona Vanesina. Kako si uspeo da je osvojiš, pridobiješ za sebe?

- Ne znam, - ponavljao se Ksifias - nikada o jednoj takvoj nemogućnosti nisam razmišljao. Kod bića od naše vrste materijala je sve to prirodno, odnosno bar nam se prirodnim čini. Ko je koga osvojio? Možda ona mene! Nikada neću znati. Ne želim da imam pojma o svemu.

- Igra, - šaputao je SimulInt - voleo bih da si uprogramirao u mene smisao za igru. Onu ljubavnu! Tako bih življe razumeo umetnost, bol što prodire iz pasusa, boja, harmonija genija.
- Tamo gde je ljubavna igra, ima boli. Smisao našeg opstanka crpi svoju potpunost kroz patnju. A ti, dragi moj, možeš opstati i bez ovoga detalja našega sveta.
- Suprotno bolu, - povika SimulInt - suprotno njemu jest ono vrhovno zadovoljstvo koje jedno drugome priređujete.
- Nagrada za vernost životu, suprotstavljenost raspadanju...
- Sve to znam, sve znam!
- Gde je onda moja greška? - polivao se vodom Ksifias?
- U tome što ste me sačinili bez ikakve greške.
- Možda zato da bi mogli da opstanemo na planeti kao što je Zemlja.
- Kao što bih možda mogao da primetim, Ksifias vrlo lepo preživljava između ženskih nogu.
- Božanski, dragi moj, božanski - trebalo je da zvuči ironično, ali VizantOr oseti da nije postigao željeni efekat.
- Vanesa je kao malo snage u velikom treperavom ovoju duše - SimulInt završi rečenicu kratkim molskim glisandom.
- Nemoguće je ne biti poezija pored nje, - kimnu glavom Ksifias - a ona želi muziku.
- Imaće je, je li da će je imati?
- Ako je za opstanak misije potrebno komponovati, onda ću početi da se tražim u tom pravcu.
- Samo nemoj da izgubiš Vanesu, nemoj da je izgubiš!

...,Nemoj da je izgubiš,“ Aleksandra je prebrojavala poslednje rime moje poeme o staklu, „čini se da ima nekog smisla u opevanoj providnosti ženske varljivosti. Koliko li sam sama neistina?“ Pokušavao sam da razumem zašto se laž neprekidno

pita o zauzetim poljima smislenosti. Možda da bi na najbezbolniji način sebi produžila noge; ostala slatka negde na vrhu naših sećanja.

„Tvoj fizički izgled pripada istini,“ moglo je izrečeno da bude nešto kao kompliment, no Aleksandra je odavno bila svesna moći pripadajućih joj kvaliteta, „zahvali za ovo roditeljima i prvim filozofima koji razumeše Boga.“

..Negde oko podneva se VizantOrova složena duhovnost urušila u belasavu daleku mentalnu masu. Usred negativne misli o Aleksandri Bundević, prestao je da se oseća kao posve izuzetno biće na Zemlji.

Samom sebi neprepoznatljiv, dočekah našminkanu Vanesu. „Želim da ti kažem,“ razmišljao sam o sledećem koraku, „ne idemo nikuda.“

- Šta je sada? - osmehivala se izazivački.
- Ne znam, - smetala mi je njena prisutnost - kao da si u kupatilu provela dve godine.
- Provela dve godine! Ti si hteo da se okupam. Posle ljubavi, volim da osećam miris muškarca na sebi.
- Ne idemo nikuda...
- Kako? Nisi gladan.
- Ti odlaziš. Da. Ti odlaziš, ja ostajem.
- Ma nemoj! Zvala te neka druga dok sam se ja kupala.
- Ne. Ti si prva i neka druga.
- Šta ti je?
- Ne znam, nije mi dobro.
- Previše smo se mazili, je li to?
- Premalo smo se mazili. Nešto mi nije kako treba.

- Odjednom?
- Odjednom. Kažem ti, kao da je od tvog ulaska u kupatilo proteklo dve godine.
- Kako si tako tačno izmerio?
- Nisam ništa merio, osećem.
- Neverovatno, - Vanesa uzdahnu - a ja sam se baš radovala prvom ručku sa mojim savršenim mladićem.
- Ne bi nam taj ručak bio prvi.
- Bio bi, dragi moj, bio. Ranije smo ručali zajedno samo kao prijatelji, kao prijatelji. Sada smo nešto više, mnogo više, najviše.
- U pravu si, - poljubih je - potpuno u pravu.
- A tvoji poslovi?
- Moraće da sačekaju.

Posle prvog besmislenog podneva, danima nismo prestajali da tražimo vrhunac zadovoljstva. Nazivala me pogrđnim imenima samo da bi ovladala mojom mišlju, kako bi uspjela da iscrpe sve što nisam ni mogao da zamislim da posedujem. Mazila me poezijom ne bih li joj odgovorio muzikom. Klavir u salonu je stoički podnosio njene hirove. Dvadesetak puta dnevno je ponavljala pitanje: „Kako prizivaš nadahnuće?“ Prepričavao sam joj anegdote iz dimenzije apsurdnosti. Otežali od punine, igrali bi se nabranja akorda. „Nije potrebno znati muziku,“ smišljao sam pakosti posle njenih pobeda, „važno je osećati.“ Ponekad bih je iznenadio akordima Matične Planete. Brzo se snalazila, pronalazila načina da ponovi ono u šta je navodno odavno bila sigurna: „Ksi, ti si sa drugog sveta.“ Posle bih joj opisivao pejsaže koji su bili moje prvo vlasništvo. Simultno je uspevao da u njeno subliminalno telo utisne slike mojih sećanja. Doživljaj drugog vremena bi često prevazilazio onaj

seksualni. „Volela bih da naša muzika bude takva,“ tražila je temu koja bi nas preobrazila u njen prvi muzički album, „kao sa drugog sveta.“ Želeo sam da znam ko bi nas slušao. „Izmešali bismo se sa ovim ovde,“ pokazivala je srce, „zvkom ih hipnotisali.“ Cilj vladavine je zamišljala prozaičnije: prodaja ploča, nagomilavanje novca, život dostojan internacionalne zvezde. Sve što se već slagalo u mozak poznatih umetnika. Možda se i nije moglo drugačije. U muzici bi verovatno uspeli da nešto promenimo, ali ponašanje uspešnih kao da mora da sledi zakone klana, prikazuje spoljne materijalne dokaze svetske slave.

Pet nedelja nam je trebalo da se vratimo u pređašnje stanje svesti. Zaljubljenošću smo dosegli ljubav, strast se smirila na tački sigurnosti. Veliki erotski ritual Vanese i VizantOra je postao glavna priča naših prijatelja. Ustvari, bili su to njeni poznanici iz škole. Slobodno su dolazili, odlazili su kada bi im Vanesa zapovedila. Vladala je njihovom svešću, preobražavala ih u svaku vrstu poslušnika. Zrelošću romantika, shvatio sam da panlogička hipnoza nije onoliko moćno sredstvo koliko su nam ga na Matičnoj Planeti predstavili. Vanesa Barbi je posedovala nešto mnogo moćnije od izuma klana istaživača: lepotu, želju za uspehom. „Predatorski nagon,“ upozoravao me SimulInt, „ono je čega njene igračke još nisu svesne. Vanesa prvo kastrira, a zatim ubija zavodljivoću.“ Smejao sam se definiciji predatorskog u mladom biću. Ne zato što računar ne bi mogao da simulira nešto slično, nego što ne zna šta je zavodljivost. Vanesa ne kastrira, ona podiže tenziju unutar odabrane grupe. Provokator je najrazličitijih događaja, najmanje smirilac strasti.

Razmišljao sam o SimulIntovom promašaju. Ako je uspeo da se zaljubi na jedan od zemaljskih načina, mogao bih da se nađem u nezavidnoj poziciji spasioca misije. Zadovoljan onim što mi daje, nisam pokušavao da Vanesu sprečim u bilo čemu. Erotska demistifikacija pred gomilom slušalaca nije predstavljala nikakvu opasnost, SimulInt je bdeo nad kućom. Nisam morao da ga pitam ima li psihološke profile svih iz stalne Vanesine grupe obožavalaca. Nisam želeo da znam kakve zaključke izvlači iz mase nepotrebnih podataka. Prvi put na Zemlji, VizantOru je život bio mnogo važniji od bilo koje uredno izvedene teze o ljudima.

